

Norske Landmænd,

udgivet af J. Schrøder.

N° 46.

Fredagen den 13. November.

1857.

Stambollænderiet paa Mæla.

(Fortsættelse fra No. 45.)

Dette var Kvægavlens Tilstand i større Strækninger af Landet, hvor den (navnlig i de bergenske Amtet) kunde ventes at staa paa et ganske andet Trin, idet Afkastning af Slagtesæ til Østlandet i lange Tider har været en aarlig og paaregnet Indtægt for dem.

I de agerdyrkende Distrikter staar Udbyttet vistnok forholdsvis langt hoiere, men naar dog langt fra ikke op til en nogenlunde Dækning af Fodringsomkostningerne. Man erindre, at Regelen ikke er uden Undtagelse, og at der i den senere Tid paa flere Gaarde kunde fremvistes tilfredsstillende og tilforladelige Regnskaber over Kostalden, men vi tillade os at paastaa, at paa et langt større Antal Gaarde stemme de fremlagte tilsyneladende gunstige Regnskaber ikke med Virkeligheden. Blandt de flere Aarsager til Selvbedraget i Beregningerne over Kostaldens Indtægter, vilde vi her kunne berøre den almindelige Opgave over Mælkekjøernes Afkastning paa et Brug. Medens Opgaven f. Ex. viser Fodringsudgifter for 14 Kjør og Indtægter af samme Antal, forglemmer man, at Besætningens virkelige Størrelse maasse er 20 Stykker Fæ; at 6 Stykker Fæ som Tyre, Ungfæ og Gøldfjør maa holdes ene og alene for at komplettere de 14 mælkende Kjør; og at Udgiften saaledes bliver Fodring og Pleie af 20 Stykker Fæ, medens Indtægten kun falder af de 14. Er Stammen god og Fodringen rigtig og rigelig, saa vil Regnskabet vise Øvindst; men mangler een af disse Betingelser, er Resultatet ganske vist Tab.

Det kan maasse synes, at vi opholde Læseren ved Gjentagelser, naar vi endnu dvæle ved det Indtryk, som Kvægavlens nærværende Forfatning har gjort paa os; men vi kunne dog ikke undlade yderligere at behandle denne Del af Spørgsmaalet, fordi det ikke er at vente, at noget alvorligt og almindeligt Forsæt til Forbedring vil fattes af Kvægeiere og Opdrættere, hvis de ikke først have indseet og indrømmet, at deres nærværende Kvægstel lider af store og usforvarlige Feil. Det er Dørbvisningen herom, som hidtil maa have manglet; thi ellers maatte dog de i Aarvækker gjentagne Dømmetring og Formaning til et forbedret Kvægstel have frugtet.

Heller ikke staa vore Jordbrugere alene i denne for Dieblisset lidet lønnende Bedrift. Alt for læn-

gere Tid tilbage har man i Sverige fæstet Blikket paa dette Lands Kvægavl, kommet til Erkendelse om denne Bedrifts Mangler og udrettet Udskilligt til dens Forbedring. Da Sveriges Forholde i Agerdyrkning og Kvægavl har meget tilfælles med vore, er det af Interesse at se, hvad Svenskeren Archenius anfører om Sveriges Kvægavl, dens tidligere og nuværende Standpunkt samt dens mulige Fremtid, og saa meget mere ere hans Optegnelser os af Bigtighed, som vi for vort eget Lands Vedkommende savne baade lignende Optegnelser og paalidelige Data, hvorpaa de kunne bygges.

Uf vor Landhusholdning har Husdyravlens altsiden Middeltalderen været sat tilbage og dreven med liden Frengang, indtil den nu omsider begynder at tildrage sig en saa velfortjent Opmærksomhed og at omfattes med stor Interesse af Landets oplyste Jordbrugere.

I forrige Tider var Kvægavlens Landets mest blomstrende Erhverv, og Sverrig var i Middeltalderen fremfor alle andre Lande i Norden berømt for sin Kvægavl. Da vore Forfædre vandrede herind fra Scythien, bestod deres vigtigste Eiendom i det Kvæg, som de førte med sig. Kjød, Mælk og Ost udgjorde deres væsentligste Føde. I hele den hedenste Tid fandtes Kvæg i Landet i Overflodighed, og en Mængde deraf anvendtes aarlig til Dyring. Efter Christendommens Indførelse medgik vel intet Kvæg dertil; men Munkene, som satte Pris paa et godt Bord, drog Demførg for, at Afkastningen af Husdyrprodukterne ikke aftog formædelt Dyringens Dphor. Husdyravlens vedblev og saa at blomstre ved en fordelagtig Udførsel til fremmede Steder, og i Middeltalderen, ja indtil Midten af det 16de Aarhundrede, udflebedes aarlig en Mængde Kreaturer og anseelige Kvantiteter Husdyrprodukter. I et Dokument fra 1559 omtales Smør, Talg, Fjer, Kjøllensfedt, Dyr og Køluder m. m., som i den Tid solgtes til Udlandet, og Malmø gjorde Hyldest for Navnet: „Sverigs Antwerpen,“ da der derfra aarlig udflebedes flere tusinde Dyr og over 300,000 Ldr. Sød. Men Landbrugets Blomstring forsvandt, da man, for at ophjælpe Stæderne, forbød Udførsel af Landvæsenprodukter og ved Taxter satte en bestemt Pris paa alle Landmandens Varer, som Sølgerne ikke turde overskride! Da Landmanden saaledes pintes paa enhver Maade, og al Landhandel med Sød, Kreaturer og andre Landprodukter strengt forbødes, Landmanden endog mod haard Straf formentes at opstalde og

forhandle sine egne Oyer *) o. s. v., — under alt dette Tryk kvæltes Landbrugets Udvikling. I Stedet for at gaa fremad, gif det tilbage; og det lyder endnu som et Sagn for os, at vort Land fordmu skal have havt Overflodighed paa Landprodukter, saa at der endog kunde udfores anseelige Mængder. De langvarige og Landet udsugende Krige i det 17de og 18de Aarhundrede berøvede endog Jordbruget dets nødvendige Arme, og Agerbrug og Kreaturavl forfaldt umaadeligt, da man vedblev at misfænde Landets sande Interesse, holdt Landbruget nedtrykt ved at forbyde al Landhandel med Landprodukter**), hvorved Modernæringens frie Udvikling umuliggjordes, medens Skatter og Byrder af alle Slags nedtrykte Landmanden og holdt ham uafslædig i Armod og Fattigdom.

Dette var Følgen af tidligere Tidens, visse velmente, men dog forsynede og aldeles urigtige Statslære. Vi kunne skatte os lykkelige, at vi leve i en Tidalder, hvori mere oplyste og frie Anskuelser have gjort sig gjældende, og hvori Landbruget kan gaa lykkeligere Dage imøde. — Hvad navnlig Kvægavl, der er Formaalet for nærværende Afhandling, angaar saa har den, ved Siden af Avlsbruget i det Hele, gjort betydelige Fremskridt og drives nu af alle omhyggelige Landmænd med langt større Omfæng og langt bedre Fremgang, end for nogle Aartier tilbage. Men alligevel er der meget, grumme meget tilbage, selv i denne Retning at ønske, og det er paa enkelte Punkter heraf, at vi i nærværende Afhandling ville henvende Opmærksomheden.

Ved denne Omregulering, som ikte og yderligere vil fke med Brandevinsbrændingen, vil den ufeilbarligt mere og mere adskilles fra Landbruget og overgaa til en selvstændig Fabrikvirksomhed. Dette er ogsaa for Agerbrug og Kvægavl det ønskeligste, og vort Agerbrug maa derefter nødvendigvis tage en anden Retning end hidtil; det maa fortrinsvis henvende Opmærksomheden paa Dyrningen af Fodervarer og paa Kvægavl, der ved Siden af Kornavlens udgjør Agerbrugets vigtigste Indtægtskilde. Den Omstændighed, at alle Meieriprodukter for Tilgengen staa i en saa ualmindelig høi Pris, maa desuden særligt opfordre vore Jordbrugere til at beskæftige sig mere med Kvægavl, og dette vil være en stor Fordel for hele Landet, thi „i samme Grad som Kvægavl tiltager, i samme Grad tiltager ogsaa Agerbruget; og jo mere dette fremmes, desto sikrere en Grundvold lægges der for hele Landets Velstand.“

Sandheden af vor Dtring, at Kvægavlens har gjort store Fremskridt i de sidste Aartier, bevises

*) Aar 1523 nedfattes ved Laxer alle Landprodukter til en bestemt Pris (en Trebleed af den gangbare). — Aar 1546 forbødes det Almenen at sælge dets Korn andetsteds end i Byerne og der ikke paa Torvet, men hjemme hos Kjobmanden; og for at tvinge Landmanden til at fore sine Varer til Byen, forbødes det Kjobmanden 1640, under Straf af Varens Konfiskation, at opkjøbe Varer paa Landet. — I Skane forbødes 1680 Alle ubtagne Stæbernes Borgerstab og Adel, under 100 Rd. Mulkt og Tab af Varen, at opsalbe og forselge Oyer. (Se Forfælls Statistk, Afd. Dplag S. 259.)

**) Endnu 1762 fornyedes Forbudet mod al Landhandel.

bedst deraf, at omhyggelige Landmænd kappes om at skaffe sig gode Tillægsdyr, at føde og pleie dem godt, og tillige ved en god Behandling at give deres Meieriprodukter en høiere Verdi. Men meget fattes endnu, inden Landets Behov paa disse Produkter bliver tilfredsstillt, og det vil derfor være ønskeligt, ja nødvendigt, at der vises en større Omfæng for Dyrningen af Foderurter, da Husdyravl ikke kan forbedres, medmindre Husdyrene til alle Tider af Aaret kunne fødes godt og rigeligt, ligesom dette i det Hele ogsaa er en Betingelse for, at Kornavlens kan vedblive at være fordelagtig. For at kunne føde vore Husdyr godt og rigeligt, maa vi kunne give dem om Vinteren, foruden Hø og Halm, Rodfrugter, Oliefager og Grut, thi kun naar Kreaturerne faa i passende Blanding og i passende Portioner saavel sædvanligt Halmfoder, dels tørt, dels kogt, som andet, saakaldet Kraftfoder, kun da give de et lønnende Udbytte. Sultestystemet maa saaledes aldeles opgives, og istedetfor at man hos os hidtil som oftest har spurgt sig selv: med hvor Lidet kan jeg overtøde hvert Kreatur? og hvor mange Kreaturer kan jeg med dette mindst mulige Foder holde ilse Vinteren over? bør man om Efteraaret, naar Kvæget sættes ind, stille Spørgsmaalet saaledes: Hvor mange Kreaturer kan jeg føde rigeligt med det Foder, jeg har, og med det Korn og de Oliefager, jeg agter at give dem?

Som bekendt, behøver et udvokset Dyr i Høveid daglig mindst $\frac{1}{60}$ af sin levende Vægt til Livets Opføld, og en anden $\frac{1}{60}$ Del til Produktionsfoder, og herefter er Beregningen let gjort, hvor mange Kreaturer der kunne opføres indtil næste Foraar. *) En Ko af Middelførrelse, som veier 600 Pd., behøver altsaa, for at kunne leve og holde Huldet, 10 Pd. Hø eller Høveid i Døgnet, og tillige, for at give behørigt Udbytte, 10 Pd. i Produktionsfoder. Jo mere man kan faa Dyrene til at æde, desto større ren Indtægt afgive de. Reglen bliver altsaa i Praxis denne: Giv Kreaturerne saa meget, de ville fortære, se blot til, at intet Foder gaar tilspilde; sørg for, at Kraftfoderet ikke savnes ved Siden af Halmfoderet, og at Foderet gives Kreaturerne i en appetitelig Form. Jo Mere vi kunne faa vore Kør til at fortære i flydende Form, desto mere malle de, og give vi dem kogt Foder, hvori Halmfoderet er mere eller mindre opløst, saa bliver Udbyttet det størst mulige. **)

Hvor meget en jævn og rigelig Føding bidra-

*) Ved saadanne Beregninger bør man ikke regne saa knapt, men hellere lidt rigeligt, da det, der bliver tilovers, kan komme til god Nytte i det følgende Aar, dersom det skulde blive mindre rigt. Naar man altsaa vil behøve i dagligt Foder til hvert udvokset Husdyr ialt $\frac{1}{60}$ af dets levende Vægt, faar man altsaa ud, hvad man forbruger i 1 Aar, ved at multiplicere Dyrets levende Vægt med 12. — Kalve og yngre Dyr, som skulle være, behøve, naar de skulle uddrille sig ordentligt, langt mere Produktionsfoder end ældre Dyr.

**) Hvad angaar det Vand, Kreaturerne behøve at drikke, saa er det bedst, at de altid kunne have Adgang dertil, og Vandrennen foran Dyrene bør derfor findes i alle Kofalbe.

drager til Mælkeaffondringen, derom kan man let overbevise sig ved en stærkere Fodring. Det er jo almindelig bekjendt, hvorledes Melken tiltager, naar Kjøerne ved Sommerens Begyndelse sættes paa Græs og faa et rigeligere Foder, end de erholdt om Vinteren, og hvorledes Mælkeaffondringen om Sommeren stiger eller falder, eftersom Græsset er bedre eller slettere o. s. v. Det Samme er Tilfældet med Staldfodringen. Man siger ogsaa almindeligt, at Koen malker gennem Tandens, d. e. at den malker i Forhold til det Foder, den faar, — og endda sultesødes de som østest! En stadig og tilstrækkelig Fodring har desuden stor Indflydelse paa de følgende Aar, da Udbyttet stiger i en forbausende Grad af Dyr, som altid holdes ved godt Gulb. Som Bevis herfor kan følgende Exempel anføres.

Paa Grev B. von Platens Eiendom, Orbyhus i Upland, have siden Efteraaret 1854 flere Kjør erholdt Foderet veiet og tildelt, beregnet efter 1/20 af deres levende Vægt, og det har herved vist sig, at Udbyttet i det første Aar (1854—55) selv paa et stærkere Foder langtfra ikke var saa høit, som i det andet Aar. Af de med stor Noiagtighed udførte Journaler udtrages her følgende:

Koen Nr. 16 veiede den 10de November 1855:
41 Lpd. 3 Pbd.

— samme Dag 1856: 47 — 13 —
malkede 1855 en Maaned efter 7de Kalv

— 1856 en Maaned efter 8de Kalv:
5 Potter 1 Pægel
10 Potter 2 Pægel.
Koen Nr. 32 veiede den 10de November 1855:

41 Lpd. 5 Pbd.
— samme Dag 1856: 52 — 1 —
malkede 1855 2 Maaneder efter 2den Kalv:

— 1856 2 Maaneder efter den 3die Kalv:
4 Potter 2 1/2 Pægel
9 — 1 —
Koen Nr. 38 veiede den 10de November 1855:

43 Lpd. 5 Pbd.
— samme Dag 1856: 52 — 9 —
malkede 3 Maaneder efter 1ste Kalv 5 Pt. 1 Pg.
— — 2den — 10 — 1 —

Heraf sees, at de 3 Kør paa et stadigt bedre Foder ialt have tiltaget 26 Lpd. 10 Pbd. i Vægt, og at Mælkendbyttet derved næsten fordobledes. Ved de 3 Provemalkninger 1855 malkede nemlig de 3 Kør ialt 15 1/2 Pot, og i 1856 30 Potter 1 Pægel; og sammenligner man det af Dyrene pr. Dogn forærede Hoværd med den Melk, de have givet, saa faar man ud, at samme Dyr, som i 1855 forbrøgte 9 Pbd. Hoværd for hver Kande Melk, gav i 1856 1 Kande Melk for hver 5 1/4 Pbd. Hoværd. — Med de øvrige ved Orbyhus paa særskilt Foder satte Forsøgskjør har Forholdet i det Hele været det samme som med disse 3 eksempelvis nævnte, og Erfaringen har saaledes hyderligere bekræftet, at den rigeligste Fodring er den vigtigste eller den, som bedst betaler sig! (Fortsættes.)

Plantning af finere Frugtforter i Espalierform.

Skjønt der allerede i No. 4 af Ugekriftet er raadet til at foretage al Træplantning tidlig paa Efteraaret og de Grunde anførte, der tale for, at denne Aarstid maa anses for at være den fordelagtigste til dette Arbejdes Udførelse, tror jeg dog ingenlunde, at det vil være overflodigt atter at bringe Læsere dette Raad i Erindring og bede dem ved egen Erfaring at overtale sig om, at det er probat. I den samme lille Artikel gav jeg en Liste over nogle Frugtforter, som høre til de bedste, man kan plante her i Landet, og jeg vil ligeledes bede dem, som ville anlægge nye Frugthaver eller forbedre ældre, om at glemme denne, forinden de gjøre deres Bestilling hos Handelsgartneren. I over 10 Aar har jeg haft Leilighed til at erfare, hvor lidet stikkede de fra Holland indførte Trær ere for vort Klima, og hvor stærkt en medvirkende Aarsag til Frugttrædyrningens Synken hos os Plantningen af dem har været, og det vil derfor være i Havesieernes egen Interesse, naar de ikke forglemme den Forbømmelsesdom, jeg ved samme Leilighed udtalte over disse Trær.

Paa den ovennævnte Liste havde jeg ogsaa opført nogle enkelte, finere Pæresorter, hvis Frugter i vore Forde og mindre varme Sommer ikke kunne udvikle sig til Fuldkommenhed og opnaa deres eendommelige Besmag uden ved at dyrkes som espalierede Trær eller i en flad Bisteform og anbringes ved Mure eller Plankeværker, hvor de faa en større Paavirkning af Solen end fritstaaende. Da der paa mange Landeieendomme er fortrinlig Plads til at anbringe saadanne espalierede Frugttrær, skal jeg her tillade mig at lægge et godt Ord ind for dem, saa meget mere som de ikke blot yde en reel Fordel, men ogsaa bidrage til at forfjerne Bygningerne og saaledes forene det Nyttige med det Behagelige. Hvilket smukt Syn afgior ikke espalierede Frugttrær i Blomstringstiden, og hvor god Plads er der ikke til et Par saadanne enten ved Stuehuset eller et af Udhusene. Ligger Bygningerne saaledes, at de indeslutte Gaarden, da afgive de Vægge, som vende ind til denne, en fortrinlig Plads for disse Trær, som der have tilstrækkelig Plads, saa at kolde Luftstrømninger ikke saa let kunne udøve nogen skadelig Indflydelse paa dem, og den Varme, som om Nat-ten strømmer ud af Murene, adspredes ikke saa hurtigt i det indesluttede Gaardrum, men kan komme Træerne tilgode. Ligger der nu tilmed en Gjedningsbunke i Gaarden, da er dette langt fra at være til Glæde for dem, thi den svanger Luftten med Næringsstoffer, der komme dem tilgode. Det er ikke blot ved Mure, der vende mod Syd, at man kan anbringe saadanne Trær, de, som vende imod Ost og Vest, kunne ogsaa benyttes dertil, ja selv en Nordmur kan man dække med espalierede Kirsebærtrær af den Sort med store, fyrlige Frugter, som kaldes Pundkirsebær.

„Men Murene ville lide altfor meget ved at benyttes til Espalietrær,“ er en Indvending, der ofte gjøres mod en saadan Afbenyttelse af dem;

den er imidlertid ikke vel begrundet, thi mange Jagtagelser have vist, at Træerne slet ikke gjøre Murene nogen Skade, de ere jo bladløse paa den Tid, da Fugtigheden er skadeligst for disse. En anden Grund, som man ogsaa oftere hører fremført imod Plantning af Espallertær er den, at de ere til stor Hinder ved foresaldende Reparationer af Murene, men heller ikke den har stort at betyde, thi man behøver ikke at binde Træernes Grene fast til selve Muren, men man kan anbringe et ganske simpelt Espalier af Tremmer eller Stokke paa Væggen, og indrettes dette saaledes, at de to Tværslykker, der holde det Hele sammen, komme til at hvile paa fire i Muren anbragte Sager, kan man uden stort Besvær løfte det af, hver Gang Muren skal efterses; Træerne maa naturligvis forinden skjæres løse og bindes sammen, hvorefter de med Forsigtighed kunne boies saa meget ud fra Muren, at der bliver tilstrækkelig Plads til at foretage det nødvendige Arbejde ved denne. I flere Egne af Tydsland har jeg seet Udmurene ved mindre Landeieendomme benyttede paa denne Maade, og der lader sig ikke paavise nogen gyldig Grund, hvorfor det Samme ikke efterhaanden kan blive Tilfældet hos os.

Det er ingenlunde min Hensigt at tilraade Landmanden at plante saadanne Luxusfrugter, som Fersken og Vin, thi i Regelen lønner det sig ikke at dyrke disse paa Friland hos os; han bør ene holde sig til gode Sorter af Æbler, Pærer, Blommer og til sure Kirsebær, som det ikke vil falde ham vanskeligt at faa affatte, hvis han ikke selv vil fordrage dem, da Frugterne ville udvikle sig til en stor Fuldkommenhed. Pasningen af disse Trær vil heller ikke medføre saa store Vanskeligheder, at man af den Grund skulde være utilbøielig til at plante dem; enhver nogenlunde rutineet Havekarl vil kunne baade beskære og binde dem om Foraaret og ved St. Hansdagstid, og dertil indskrænker sig hele Uleiligheden med dem.

Vender Muren mod Syd, Ost eller Vest, kan man sætte Æbler, Pærer eller Blommertrær ved den, og af de første ere efterstaaende Sorter de bedste til at dyrke i espalleret Form: Store Richard (Grand Richard), hvid Vinterkalville, rødt Augustæble, Passe pomme rouge, Guldpippin og Guldreinette; af Pærer bør man fortrinnsvis vælge Napoleons Smorpære (Beurré Napoléon), Melis's Vinterpære og Diels Smorpære, og af Blommer Reine claude og Bifontoneblommer, den ægte Kathrineblomme, der paa fritstaaende Trær hos os sjelden opnaar fuldkommen Udvikling, og ungarisk Svøbste.

Hvad nu Plantningen af disse Trær angaar, da foretrækker jeg naturligvis at foretage den om Efteraaret, men den kan dog ogsaa, naar Forholdene gjøre det nødvendigt, opsættes til Foraaret. Til hvert Træ udgraver man et Hul af 4 Fods Bredde og 2—4 Fod dybt efter Jordbundens Bessaffenhed, som fyldes med god næringsholdig Jord, hvorefter Træerne plantes deri. Vil man sætte 2 eller flere Trær ved den samme Mur, maa der være et Mellemrum imellem dem af mindst 16—20 Fod. For at Luften og Solen kunne virke tilstrækkeligt paa Rodderne, maa Træerne lke sættes for dybt,

og der maa ikke lægges Stenbro lige op til Stammerne, men et halvrundt Hul af 1 Alens Bredde paa hver Side af Stammen, og 1 Alen bredt lades aabent. For at undgaa Søm i Muren, kan man benytte det tidligere omtalte Espalier.

Naar der ovenfor er sagt, at det er til Gavn for Træerne, at der ligger en Gødningebunke i Gaarden, maa dertil dog bemærkes, at den ikke bør være saa nærved Træerne, at Røddingevandet kan løbe ned omkring Rodderne af disse, thi det vil være til Skade for dem; især ville Blommertræerne vise sig meget smindilige derfor, og det vil frembringe en altfor stærk Udvikling af Skud paa de andre. Men forhaabentlig vil den Tid ikke være fjern, da man ved at vurdere dette fortrinlige Gødningstof og derfor ikke lader det sive ned i Jorden til ingen Nytte. Endnu har jeg blot at tilføje, at det vil være til stort Gavn for Træerne, hvis man kan forebygge, at Tagdryppet falder ned paa dem, og give det for al Træplantning gældende Raad, hellere at benytte til Plantning 2—3 end 6—7-aarige Trær.

(Danst Ugekrift for Landmænd.)

Ægte perubiansk Guano

selges ved

Christiania 12 September 1857.

Westye Geberg & Co.

Christiania Kornpriser.

indenlandst

Hvede, 3 $\frac{2}{3}$ a 5 $\frac{1}{2}$ Spb. intet solgt.

Rug, 15 a 16 $\frac{1}{2}$.

Bvg, 15 $\frac{1}{2}$ a 16 $\frac{1}{2}$.

udenlandst

Rug østersøst 19 $\frac{1}{2}$.

Rug dansk 17 $\frac{1}{2}$ a 17 $\frac{1}{2}$ 12 $\frac{1}{2}$.

Bvg 2radigt 17 $\frac{1}{2}$ a 17 $\frac{1}{2}$ 12 $\frac{1}{2}$.

Erter 5 a 6 Spb.

Hvede 5 a 6 Spb.

Christiania Fiskepriser.

Sild, Rjovmd. 7 Spb. pr. Td.

Sild, stor Mid. 6 Spb. pr. Td.

Sild, smaa do. 5 $\frac{1}{2}$ Spb. pr. Td.

Sild, stor Christ. 4 $\frac{1}{2}$ a 4 $\frac{1}{2}$ Spb. pr. Td.

Sild, smaa do. 4 $\frac{1}{2}$ a 4 Spb.

Storfet 7 $\frac{1}{2}$ pr. Bog.

Middelfet 1 Spb. a 1 Spb. 12 $\frac{1}{2}$ pr. Bog.

Smaafet 4 $\frac{1}{2}$ 18 $\frac{1}{2}$ pr. Bog.

Rødfisker 7 $\frac{1}{2}$ 12.

Udgiverens Adresse:

J. Schrøder. Bøll i Bærum.

Følgeblad til Skilling-Magasinet.

Christiania.

Trykt og forlagt af W. C. Fabricius.